

Vloed

Het dichttrekken van de deur van mijn kampeerbusje maakt meer lawaai dan ik verwachtte, maar markeert voor mij ook de afsluiting van een roerige periode. Eindelijk zit er weer wat lucht in mijn bestaan. Bovenaan de strandopgang kijk ik over de grijze zee naar de horizon.

Het is alsof dochter Fieke mijn gedachte raadt; met haar negen jaar is ze opvallend geïnteresseerd in mijn werk en wat dat soms bij mij losmaakt. Pieter, iets ouder, leeft veel meer in zijn eigen wereld of die van zijn computergames. Het verbaasde me dan ook dat hij de afgelopen week verslag had gedaan van zijn schoolproject over de beweging van aardplaten. Toen hij zag dat ik erg enthousiast was over wat hij te berde bracht, vertelde hij honderduit en kwam hij met wat voor mij nieuwe feiten.

'Hoeveel staan er daar wel niet?'

In plaats van te antwoorden op haar vraag voel ik bij al die zwaaiende gevaarten weer de spanning opkomen waaronder ik de afgelopen weken als voorlichter van een energiebedrijf heb gewerkt. Mijn taak is de plaatsing van windmolens aan het publiek aannemelijk te maken. De laatste weken ging het om installaties op zee; tegenstanders gingen mij met meer dan alleen woorden te lijf, omdat ze vrezen voor horizonvervuiling. Of ze menen te weten dat de reusachtige betonnen palen bedreigend zijn voor vissen en de enorme wieken gevaren opleveren voor vogels.

De zilte geur van de zee die ons tegemoetkomt, doet de herinnering aan mijn werk vervagen. De lichte tegenzin tegen dit uitje met mijn twee kinderen maakt plaats voor enthousiasme; waarom heb ik niet veel eerder toegegeven aan hun verlangen naar een dagje aan zee? Er begint het gevoel op te komen dat deze dag het begin kan zijn van een zorgeloze en zonnige toekomst. Een zweem van onrust weet ik weg te drukken.

Waar de zwarte keien van de strandopgang overgaan in zand, trekken we onze schoenen uit. De hitte onder onze voetzolen maakt dat Pieter meteen naar de golven rent, die zo te zien aan het oprukken zijn. Fieke en ik op het harde zand en Pieter door het water lopen een stukje aan weerszijden van de vloedlijn de zon tegemoet. We proberen een plekje te vinden, weg van de mensenmassa die zich rond de opgang en de strandpaviljoens heeft laten neerploffen. Uiteindelijk leggen we onze handdoeken neer in een kuil die nog maar nèt verlaten lijkt en koeler is dan het omringende mulle zand - alsof hier een parasol het zand wat koeler heeft gehouden. We spreiden onze drie badlakens uit, planten de parasol in het zand, verkleden ons, ik schenk limonade uit in de meegebrachte bekertjes, we smeren ons in en dan duurt het niet lang of mijn kinderen gaan samen hun eigen gang.

Luid kwebbelend zoeken ze met hun schepjes en emmertjes de branding op. Hun stemmen gaan op in het gejoel, gegil en gelach van al die dartele jonge mensjes op dit stukje strand. De sfeer herinnert mij aan mijn eigen jeugd. Wij woonden op een steenworp van het strand. Vaak gingen wij, mijn jongere broer en ik, samen met onze ouders het strand op als het nog leeg was en keerden wij pas terug als op een enkeling na het strand verlaten was. Met roodverbrande ruggetjes, want aan smeren deden we nog niet.

Ik prijs me gelukkig dat mijn zoon en dochter het ondanks hun leeftijdsverschil zo goed met elkaar kunnen vinden. Maar vooral dat ze niet meer aan die middelpuntvlindende kracht onderhevig zijn die ons als ouders nog maar een paar jaar geleden dwong hen voortdurend in het oog te houden.

Mijn twee meegebrachte boeken blijven in de strandtas, van lezen lijkt niet veel te komen. Ik voel me slaperig, lekker ontspannen, echt bevrijd van de beslommingen van de laatste weken, al fluistert mij ook diep van binnen een donker stemmetje woordeloos toe. Vaag hoor ik vanachter een windscherm nog een enkele transistorradio, drie piepjes vertellen me dat het drie uur is - of misschien wel vier uur, het interesseert me eigenlijk niet. Ik vang van het journaal iets op als 'Fukushima', maar het kan ook 'focus op China' geweest zijn.

Het geluid van luid door elkaar pratende en paniekerig schreeuwende volwassenen brengt mij weer een beetje bij mijn positieven. Dicht bij de vloedlijn ietsje dichterbij de opgang verzamelt zich nu een groeiende groep badgasten. Ik kijk rond en mijn blik kruist die van een vrouw van mijn leeftijd op een felrood badlaken, een meter of drie, vier van onze parasol vandaan.

'Ze zoeken een jongetje dat in de zee was gaan zwemmen.'

Met een ruk kom ik uit mijn liggende houding overeind met al mijn zintuigen op volle scherpste. Ik sta op en mijn blik gaat richting de lijn van de opkomende vloed. Mijn zicht wordt beperkt door een *foodtruck*, die tijdens mijn halfslaap het strand moet zijn opgereden. Met een paar stappen kan ik weer zien waar ik mijn kinderen het laatst in het oog heb gehad. In een flits realiseer ik me dat ik mijn bril nodig heb om uit de krioelende massa jongetjes dat ene eruit te pikken met zijn helblauwe zwembroekje. Er ontsnapt mij een zucht van verlichting als ik Pieter heb kunnen identificeren, nog steeds aan het spelen met zijn zusje. Ik kijk nog eens naar de samscholing. De vrouw die mij op de hoogte bracht van het missende jongetje begrijpt mijn opluchting; ik knik naar haar en zij glimlacht terug. Ik laat me weer op mijn strandhanddoek zakken.

Dan zie ik veel gezinnen zich omkleden, hun zwemgoed en hun opgevouwen badlakens in tassen stoppen en met parasols richting strandopgang weglopen. Omhoogkijkend begrijp ik waarom. Donkere wolken pakken zich samen en na een hete dag als deze zou de hemel zich wel eens kunnen ontladen. Een enkele zonnestraal perst zich nog tussen wolken door en belicht een stukje zee.

Wat later word ik geroepen en met grote gebaren gemaand richting zee te lopen. Ik heb er een hekel aan door mijn kinderen toegeschreeuwd te worden, maar ik heb geen zin er vandaag een punt van te maken.

Bij het opstaan heb ik even het gevoel dat het me moeite kost op mijn benen te staan, alsof het zand mij door heen en weer te schudden het opstaan belet. Ik kijk om me heen. Heeft een windvlaag de borden van de strandpaviljoens doen omwaaien? Ik hoorde enkele malen klappen van hout tegen hout. Waren het die omvallende borden tegen de loopplanken of is het het inklappen en opslaan van de ligstoelen? Vooral veel gezinnen gaan naar ik aanneem al op huis aan. Omdat niemand iets schijnt te hebben gemerkt van het bewegende zand neem ik aan dat ik mijn wankele momentje moet toeschrijven aan de rare houding van waaruit ik overeind moest komen.

Het strand is nu een stuk smaller dan toen we anderhalf uur geleden aankwamen.

'Pap, wat vind je van ons zandkasteel?'

'Prachtig! Mooi, met die slotgracht eromheen.'

'Ja die loopt zo vol, als het water er door het kanaal ernaartoe stroomt.'

'Hebben jullie al trek, jongens? Misschien kunnen we zo wel wat pizza bestellen bij de mobiele pizzabakker'.

Er stijgt een verleidelijke geur op uit die rijdende strandkraam.

'Eerst willen we dat de slotgracht is volgelopen, pap!' Fieke maant mij met grote stelligheid tot geduld.

We hoeven er niet lang op te wachten. Het duurt nog geen twee minuten of een grote golf baant zich een weg door het kanaal op weg naar het kasteel. De vloed laat zich echter niet kanaliseren. De golf die er overheen komt, schuift de vloedlijn met een meter of vijf op. Niet alleen neemt het zoute water bezit van de slotgracht, het ondermijnt meteen het kasteel dat nu rap verandert in een vormeloos hoop zand. Twee sippe gezichtjes kijken nu mijn kant uit. Ik sla een arm om hun tengere schouder, opgelucht dat de paniek ietsje verderop niet hen betrof.

Als ik ze met de huishoudportemonnee op weg heb laten gaan naar de pizzabakker, die ook al aanstalten maakt zijn kraam te sluiten, word ik gebeld: Hanna.

'Heb je het gehoord? Waar ben je?' In haar stem hoor ik paniek.

'Nog op het strand, wat gehoord?'

'Je moet zo snel mogelijk...'. Haar stem maakt plaats voor een schrille pieptoon.

Mijn mobieltje zwijgt als het graf bij mijn pogingen haar terug te bellen.

'Het jongetje is gevonden, pap, zei de pizzabakker. Hij is uit zee gehaald door een strandwacht en die heeft hem naar de boulevard gebracht waar een ambulance klaarstond'. Ze hebben niet gehoord of het zwemmertje echt gered is.'

Tien minuten later - het verwachte onweer bleef uit, de zon is een heel eind op weg naar de zee en de zee op het verste punt het strand op - zetten we onze tanden in stukken pizza. Ik kijk naar mijn dochter. Fiek's blik is strak gericht op de zee. Ze merkt niet dat er een pizzapart van haar bordje het zand op glijdt.

'Houd je bordje recht, lieverd'. Mijn woorden zijn voor dovemansoren gesproken. Ze zit stokstijf met haar mond halfopen, haar blik gefixeerd op de horizon.

'Pap, ik zie de windmolens niet meer! En de horizon is hoger.'

Om te zien wat zij ziet of beter: niet ziet, moet ik gaan staan. Verbijstering maakt zich van mij meester over wat ik zie. De windmolens zijn verdwenen en twee of drie schepen worden opgetild door de branding. De branding? Nee, dat is veel te ver voor de branding. Een muur van water schuift onze kant op.